

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 11815

гр. София, 18.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Частно гражданско дело № 20241110112865 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 411, ал. 2, т. 2 ГПК във връзка с чл. 146, ал. 2 ЗЗП.

Подадено е заявление от С. К. ООД срещу И. Г. И., ЕГН: *****, с което се иска издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК за сумата от общо 1353,63лв, от които 650лв. главница, 107.4лв. дължима и неплатена възнаградителна лихва, 339.21лв. неустойка, 94.02лв. мораторна лихва и 163лв. неустойка, ведно със законната лихва от заявлението.

Процесното вземане е за задължения по договор за паричен заем № 684380, сключен на 30.05.2022г.

Настоящият съдебен състав, като съобразява служебното си задължение по чл.411, ал.2, т.3 ГПК, така и с оглед въведено от практиката Съда на Европейския съюз задължение за служебна преценка неравноправност на договорни клаузи, когато са налице фактически данни за такава неравноправност (С-147/16; С-243/08) така и от ТР 1/2020г. на ОСГТК на ВКС, намира,че от представените по дело документи може да се направи извод за вероятна неравноправност на клаузи от договора за кредит.

По отношение на чл.11 от договора вр. чл.5 - клаузата представлява неустойка, която предвижда, че при неизпълнение на задължение за предоставяне на поръчител или банкова гаранция като обезпечение на задълженията за главница и възнаградителна лихва, в тежест на заемополучателя се начислява неустойка, платима разсрочено заедно с вноските по погасителния план. Уговорена по този начин неустойката обезпечава не пряко изпълнението на задълженията за връщане на главницата и заплащане на възнаградителната лихва по заема, а изпълнението на задължението за предоставяне на обезпечение. Така уговорена неустойката се дължи независимо от своевременното изпълнение на задълженията за главница и лихва съобразно уговорения погасителен план. Съдът приема, че така уговорената неустойка по своя характер притежава санкционна функция, но не зависи от вредите от това неизпълнение, а цели да се кумулира със задължението (вкл. е предвидена като размер от погасителните вноски), което се отклонява от обезпечителната и обезщетителната си функция, което противоречи на принципа на добросъвестността. С оглед обстоятелството, че същата е включена наред с основното задължение по погасителния

план също води до извод, че не цели обезпечаване на кредита, а **скрито възнаграждение**, без да е включено в ГПР, с което на самостоятелно основание заобикаля закона с оглед чл.19, ал.4 ЗПК вр. пар.1 ДР ЗПК. Отделно от това, с така уговорената неустойка се цели дерогиране разпоредбите на глава 4 от ЗКП, касателно оценката на кредитоспособността на потребителя, която оценка следва да бъде извършена преди сключване на договора за потребителски кредит от страна на заемодателя, което на самостоятелно основание я прави вероятно.

На следващо място, съгласно чл.19 ЗПК ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи и бъдещи (лихви, преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения), като в него не се включват разходите, които потребителят дължи при неизпълнение на договора. Уговарянето на възнаграждение за присъщи на основния предмет на договора услуги заобикаля ограничението на чл.19, ал.4 ЗПК (ГПК да не е по-висок от пет пъти размера на законната лихва, т.е. 50%). С невключването на скритото възнаграждение се постига заблуждаваща търговска практика по см. на С-453/10 на СЕС, съответно настоящият съд, анализирайки „неустойката“ стига до извод за неравноправния им характер, вкл. влечащо неравноправен характер на договора относно цената на отпуснатия кредит. При включване на това скрито възнаграждение, размерът на ГПР нараства и по размер нарушава чл.19, ал.4 ЗПК, следователно с оглед чл.19, ал.5 ЗПК, предвиждащ, че клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни, то е налице нищожност на споразумението за допълнителен пакет от услуги. Чл.11, ал.1, т.10 ЗПК урежда, че договорът за потребителски кредит съдържа ГПР по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 към ЗПК начин, т.е. договорът за кредит следва да съдържа ГПР с вярно и коректно посочване, което ще е такова, ако съответства на параметрите на договореното във връзка със задълженията на потребителя, неговите преки и косвени разходи. Нарушаване на нормата по чл.19, ал.4 ГПК води до последиците на чл.22 (конкретно вр. чл.11, ал.1, т.10 ЗПК) и чл.23 ЗПК, т.е. договорът за кредит е недействителен и се дължи от потребителят **само чистата стойност на кредита**, без да дължи лихва или други разходи по кредита. По въпроса, че следва уговорената в процесния договор „неустойка“ за неосигуряване на обезпечение е разход по кредита, който следва да бъде включен при изчисляването на ГПР – подробно съображения виж **Решение № 529/29.01.2024г. по в.гр.д. № 6422/2023г. по описа на СГС, III-б състав.**

На следващо място, макар да се дължи само чистата стойност – не може да се издаде заповед само за главницата, защото в случая в самото заявление се сочи, че длъжникът е погасил сумата от 270лв., като същите не е ясно как са съотнесени в размера на дълга, защото месечната вноска включва освен главницата, договорна лихва, мораторна за забава, неустойка по чл.11 вр. чл.5 от Договора, така и неустойка за забава по чл.6, ал.2 от Договора (която на самостоятелно основание е нищожна по чл.10а, ал.2 ЗПК), т.е. не е възможно да бъде разграничената сумата само за чиста главница, защото извършените погасявания от длъжника не са съобразени с размера на вземането, без елементите на месечната вноска, основаващи се на неравноправни клаузи (изрично в този смисъл **Определение № 2247/15.02.2024г. по гр.д. № 7755/2023г. по описа на СГС, ЧЖ-I-E**, така и определение от 17.01.2023г. по С-379/21, Определение от 06.02.2024г. по С-425/23).

За заявителя остава възможността по чл.415, ал.1, т. 3 ГПК.

Така мотивиран, Софийският районен съд, 27 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ на основание чл. 411, ал. 2, т. 3 ГПК заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК с вх. № 1643/02.02.2024 г., подадено от „С. К.“ ООД, ЕИК: ..., срещу И. Г. И., ЕГН: *****.

УКАЗВА на заявителя, на осн. чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК, че може да предяви осъдителен иск за вземанията си в едномесечен срок от съобщението, като при спазване на срока ще се ползва от внесената в заповедното производство държавна такса и следва да до внесе единствено разликата.

Разпореждането може да се обжалва с частна жалба пред Софийския градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на заявителя.

Препис да се връчи на **страните**.

Съдия при Софийски районен съд: _____